

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:57	17:58	18:25
16:56	18:02	18:30
16:55	17:56	18:23
חופה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

ט"ו בשבט

בעיצומו של החורף הסגרירי, בין העננים האפורים והקור המקפיא, מתחבא לו יום מתנה מיוחד במינו, יום ט"ו בשבט. האילנות מתחילים לבלב, מחדשים פריחה מרגשת. שווקי הפירות עטורים בפירות ססגוניים במגוון צבעים וניחוחות, והאווירה כולה עוצלת ביום שהוא ראש השנה לאילן.

זהו היום בו נהגו בתפוצות ישראל להתכנס סביב שולחנות ערוכים, מעוטרים בפירות שהשתבחה בהם ארץ ישראל, בשבעת המינים ובשאר פירות מתוקים ועסיסיים. היום הזה מיוחד להפניית המבט אל הפירות המלווים אותנו בכל ימות השנה, מהווים חלק ניכר מהתפריט שלנו, ומעניקים לנו שפע של ויטמינים וערכים תזונתיים המסייעים לבריאותנו.

אם בכל ימות השנה אנו רגילים ליטול את פרי העץ ולאכול כמעט ללא מחשבה, הרי שביום ט"ו בשבט עולים הפירות לראש הכותורת, זוכים בתשומת לב מיוחדת ונכבדה. אנו מעניקים להם את הכבוד הראוי להם, ומייחדים זמן והתבוננות לראות את הטוב שהבורא יתברך נתן לנו בפירות אלו, ולהודות לו על כך מעומק הלב. ביום הזה נעסוק בהבנת המהות העמוקה הטמונה בפירות המלבלבים הללו, תוך שליטנו נרגש בהודאה והוקרה לה' הטוב על חסדו שבפירותיו.

כל פרי שאנו מכניסים לפינו מעניק לנו הזדמנות לזכות ברגע מרגש ומכונן של ממש, רגע בו הלב נפתח ומשורר תודה לבורא עולם. לצד הויטמינים התזונתיים שהפרי מעניק לנו, הוא נותן לנו ויטמין רוחני רב עוצמה, רגע של חיבור מרגש עם אבא שבשמים. בעת אכילת כל פרי אנו זוכים לכך, ברגע בו נאמר בחדווה: 'ברוך אתה השם... בורא פרי העץ'.

זו ברכה קצרה, תשע מילים בלבד, אך יש בה עוצמה סגולית ואנרגטית שקשה לתאר. זה רגע בו כל יהודי יכול לזכות, אינספור פעמים במהלך יום בודד, לרגע של חיבור וקשר עם אבא שבשמים, רגע בו הוא משתפך בהמיינת הלב לומר תודה על כל הטוב והחסד לו הוא זוכה, כפי שהדבר מתבטא ביכולתו לאכול את פרי העץ או פרי האדמה, או כל הנאה אחרת.

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

ראש השנה לאילנות

מהו ט"ו בשבט ומה הקשר בין האדם לבין האילן?

ט"ו בשבט הוא ראש השנה לאילנות, יום זה הוא יום טוב לא רק לצומח אלא לכל ישראל, יש בו דיני שמחה ביום הזה. ומבואר בחז"ל שישנה הקבלה בין האדם לאילן כמו שכתוב "כי האדם עץ השדה". בהרבה דברים יש השוואה ודימיון בין האדם לעץ השדה, מה ההשוואה:

השקעה והשקיה

כשם שהעץ צריך השקיה וטיפוח, סיקול מאבן וכסיחת הקוצים ומזירת הענפים היבשים, כדי שייצמח לעץ חסון ופירותיו יהיו עסיסיים וטובים. כך גם האדם, כדי שיהיה עץ ראוי, שיהיה בעל מידות טובות ומעשים טובים, ישפיע טובה לכל הסובבים אותו, **צריך טיפול של עבודת המוסר, של תיקון המידות**. וזה רק על ידי תורה. כמאמרם ז"ל בראתי יצר הרע – בראתי לו תורה תבלין. וראו את הרחוקים מתורה, שהחינוך שלהם פשט את הרגל, הנוער עם אולרים דוקרנים אלימות ורצח, הם לא יודעים איך לצאת מזה, הכל הרוס. כי האדם עץ השדה, כדי שייצמח היטב צריך להשקיע בתורה מוסר ויראת שמים.

אדם – כאדמה

הקב"ה ברא את האדם עפר מן האדמה, ויפח בו נשמה מן העליונים למה נקרא האדם "אדם" מלשון אדמה. למה לא נקרא על שם נשמתו? כדי שלא יגיע לידי גאווה, **שיכניע את עצמו ויכיר את חולשותיו**. וכמו שיש שתי סוגי אדמה, יש אדמה שהיא קשה מאד, וכדי לזרוע שם צריך לחרוש ולסקל מאבן וקוצים, וכשאדם משקיע בה בכל כחותיו, יגע ועמל,

אז זוכה ועושה לו פירות טובים. ולהפך, אדמה פוריה וטובה, וקל לחרוש אותה, אם אדם לא יעמול בה, לא ישקיע בה, תצמיח לו קוצים וחרולים. כך האדם, "עיר פרא אדם יוולד", אדם נולד פרא, כל אדם, בין דתי בין חילוני, כל אחד יש בליבו מידות רעות, כמה שיש יותר מידות רעות כעס, קנאה, גאווה, תאוה – כך הוא יותר "עיר פרא" כמה שיותר מידות טובות הוא יותר אדם. אם הוא עובד על עצמו, מלטש את עצמו, מעבד את ליבו, - אדם יוולד. וזה התפקיד של האדם בעולמו, "נעשה אדם" לעבוד על עצמו, **לעשות את עצמו אדם**, להחיותו עדי עד. האנשים בעולם עובדים לתקן דברים אחרים, הצורך עושה כלים יפים, יהלומן מלטש יהלומים, נגר מומחה עושה ארונות נפלאים, קבלן בונה בניינים מיוחדים, אבל איש לא מתקן את הדבר החשוב ביותר, את האדם שבו, להיות אדם השלם.

טיפוח וגידום

דבר שני שאדם דומה בו לאילן, כמו שאילן, כדי שייצמח צריך להסיר את כל הקוצים, את כל הענפים היבשים שסביבו. כך צריך אדם לברוח מהחברה הרעה, לפני כמה שנים דיברנו סדרה של שש דרשות על השפעת החברה, **אין דבר שהורס את האדם כמו חברה הרעה**. מי שמחנך

את האדם היום זה החברה, לא ההורים. חברה בונה חברה הורסת. וז"ש דוד המלך ע"ה חבר אני לכל אשר יראוך. הגד לי מי חבריך ואומר לך מי אתה. חברים טובים – זה בנייה, חברים רעים – זה חורבן. אם תתחבר עם צדיקים תהיה צדיק ואם חלילה חבריך יהיו רעים תהיה מושחת.

שורשים וחיבור למקורות

דבר שלישי, כמו שאילן יש שורשים עמוקים באדמה, זה מה שמחזיק אותו "והיה כעץ שתול על פלגי מים" כמו שהעץ שורשיו מחזיקים אותו, **כן אדם צריך להיות מחובר לשורשים שלו, לאבות הקדושים, לתורה הקדושה**, אז "פריו יתן בעיתו וכל אשר יעשה יצליח". עץ שאינו מחובר לשורשים אין לו קיום, כך עליו להיות מחוברים וקשורים היטב לשורשים שלנו, לאבותינו הקדושים ורבותינו צדיקי הדור, לתורתנו הקדושה, ולא לשאוף לחופש מרומה לעשות כשרירות ליבו והשקפת עולמו, ולהתנתק מהשורשים מהם יונק כל יהודי, ממעין האמונה והאומה.

אדם המתנתק מהשורשים שלו למה הוא דומה? לעלה ששואף להתנתק מהענף אליו הוא מחובר, הוא רואה את הציפורים המשוחררות ומגביהות עוף ורוצה להיות כמוהם "להיות חופשי ומאושר". והנה נתאר לעצמינו שהוא מצליח להתנתק מהאילן והוא מעופף ברוח חופשי ומאושר, כציפור דרוה, הרוח מעיפה את העלה הלון ושוב למעלה ולמטה, אין מאושר ממנו. עד שהוא נופל תחת העץ ורואה את חבריו התלויים באילן, הוא הולך ומתייבש והם הולכים ומלבלבים, נותנים ריחם, נותנים פריים. עד שמגיע מטאטא הרחובות וזורקו הישר לאשפה. ואז הוא מגיע למסקנא. מאוחר מידי, כי עלה לעולם לא יכול להיות ציפור, כדי שהעלה ימשיך לפרוח ולגדול, עליו להיות מחובר לעץ ושורשים שבתוך האדמה.

אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה, מה שמרים את האדם לדרגות עליוניות, מה שמביא לאדם שמחת חיים ואושר, חכמה בינה שמחה וסיפוק, זה רק רוחניות, רק תורה ויראת שמים. רק החינוך השורשי עד אברהם אבינו מזרים לאדם דם וחיים לנצח. המנותקים משרשיהם עד היכן הם מחוברים? עד בן גוריון, עד הרצל. כענף יבש שאין לו תקווה. אלפיים שנה אחר פטירתם של גדולי ישראל, עדיין מצטופפים רבבות עד קברם, יונקים מחייהם, כי צדיקים במותם קרויים חיים, שיש לאדם צרה למי הוא הולך? אל הצדיקים! באים לכאן חולים מסוכנים, אומרים לי "אני אדם לא מאמין אבל אין לי ברירה", סתם הוא בא? לך לקבר של הרצל, בתוך תוכם כולם יודעים את האמת. שנזכה להתחבר לשורשים שלנו ולהיות כעץ שתול!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

* ניתן להקדיש לע"ה לרפואה או הצלחה

חוצה זמיות שותף ביכולי חרקים?

בתרומה של 100 ש"ח אתם שותפים בהפצת

אלפי עלוני 'אור הפרשה' בכל רחבי הארץ

להצטרפות חייגו: 03-641-50-203

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

גס ב'שניידר'

היה זה לפני כשנה וחצי, ביום יצום שבעה עשר בתמוז תשע"ו. אל אור העולם פרצה באותו היום עוללה קטנה וזעירה, שהתרגשות בשמחת לידתה היתה גדולה וחריגה. לא רק שהיתה זו בת בכורה להוריה שהפכה אותם לאב ולאם, היתה זו גם נכדה בכורה במשפחה, הנכדה הראשונה לה זכה הרב שמעון שליט"א – ממנו קיבלנו את הסיפור הבא לפרסיו.

שלושה ימים נמשכה השמחה, עד לרגע לפני שחרור התינוקת לביתה ולהוריה המאושרים, אז ביקרו ההורים אצל רופא התינוקות כהכנה לקראת השחרור, ונחרדו לגלות כי הרופא ממשש בענין את צווארה של התינוקת הזעירה, כשעיניו מביעות דאגה. הוא הבחין בציסטה קטנה וחשודה בצוואר, משהו לא מוצא חן בעיניו, והוא מחליט להשאיר את התינוקת להשגחה.

יום ועוד יום חולף, והציסטה הקטנה לא רק שאינה נעלמת, אלא היא הולכת וגדילה באופן מאיים ואף מפחיד למדי. הפעם כבר הסבירו הרופאים כי הדבר נראה מסוכן ומאיים, וההורים נדרשו להתחזק במטעני אמונה כדי לקוות שהכל יחלוף בשלום. אלא שעם כל יום שעבר, מצחם של הרופאים הלך והתקמט בדאגה, ניכר היה שסכנה נשקפת לשלום הפעוטה. מדובר בגידול מסוכן, והתינוקת הקטנטנה זקוקה לרחמי שמים, ומי יקח אחריות לנחל תינוקת כה זעירה בצווארה...

עוד כמה שבועות חולפים בהתייעצויות, ובינתיים הגיעה חופשת 'בין הזמנים' של חודש אב. כמדי שנה בשנה עלתה כל המשפחה בצוותא לצפון הרחוק לימי הנופש הקבועים, מותירים אוזן פקוחה למתרחש במרכז הארץ – המלחמה על חייה של אחייניתם הקטנטנה. גם הסב הטר – המאושר והמודאג חליפות הצטרף לחופשה, כשלבנו נתון כל העת בעדכונים מהמתרחש בבית החולים 'שניידר'...

באחד הימים נמנו וגמרו בני המשפחה לסור לציונו הקדוש של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי במירון, ולשאת שם תפילת רבים בצוותא למען בת משפחתם, התינוקת הצעירה, אשר מוטלת בין חיים ו... ואיש אינו יודע מה יעלה בגורלה. הם התכנסו יחדיו בציון הרשב"י, ובמשך שעה ארוכה נשאו פרקי תהלים מעומק הלב, כשדמעות זולגות מעיניהם בתחנונים למען התינוקת הקטנה.

לפני התיבה עבר הסב, הרב שמעון, שהרטיט את הקהל באמירת תהלים נרגשת כשדמעות רותחות נחלות מעיניו למען נכדתו הבכורה והיחידה. עם סיום התפילה עצם ר' שמעון את עיניו בדבקות, ונשא תפילה נרגשת מעומק הלב:

'רבונו של עולם', עלתה תפילתו מבין הרי הגליל, 'הלא אתה רופא כל בשר ומפליא לעשות, וכפי שהדבר הנורא הזה המאיים על חיי נכדתי הגיע בפתע

פתאום – אתה יכול גם להעלימו בפתע פתאום ולא יישאר ממנו כל זכר מבקש אני ממך אבא יקר שבשמים, עשה נא עמי חסד ואמת, תחולל פלאים במקום שטובי הרופאים פכרו ידיהם בייאוש, ותחולל את הנס שיעלים את הגידול הנורא הזה מצווארה של נכדתי הפצפונת...' – בכה הסב בדמעות תחנונים, ולאחר הרהור הוסיף:

'רבונו של עולם! מקבל אני על עצמי בלי נדר, כי מהיום ואילך אומר תמיד את ברכת 'אשר יצר' בכוונה, בהתלהבות, בהודאה עמוקה לך על שתחולל את הנס, ואין כמוך רופא כל בשר ומפליא לעשות – להעלים גידול מסוכן כל כך מצווארה של תינוקת אומללה. מקבל אני על עצמי להתחזק ולחזק באמירת ברכת 'אשר יצר' בכוונה ובקול רם, ואתה רחום תחולל את הנס ותפליא לרפא את נכדתי האהובה!' – זעקו המילים מתוך לבו, כשהוא רועד בבכי נרגש...

לא בכדי בחר הסב דווקא בסגולה זו, שכן נודע ומפורסם כי הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן ז"ע, כשהיו מזכירים בפניו חולה, היה ממליץ כסגולה לרפואה לומר לזכותו את ברכת 'אשר יצר' בכוונה, באומרו כי זו סגולה בדוקה ומנוסה לרפואה ולבריאות. וברגעים הללו, כשחיי נכדתו האהובה מוטלים על כף המאזניים, בחר הסב להיצמד לאותה סגולה ידועה ומפורסמת, ולהתחזק באמירת 'אשר יצר' בכוונה כדי להביא לרפואתה השלימה של הפעוטה הקטנה...

דקות ארוכות הוסיף הסב לעמוד במקום, שב על הבטחתו כי יתחזק ויחזק באמירת ברכת 'אשר יצר' בכוונה רבה. רק לאחר שחש כי שפך את לבו והשלים את התפילה ובטח בחסד ה' וברחמיו כי הנס אכן יתחולל, עזב את ציון הרשב"י, מאמין בכל לבו ומצפה לבשורות הטובות...

המעמד הנשגב בציון הרשב"י התרחש ביום חמישי, כשביום ראשון שלאחריו התקיימה פגישה מכריעה בין ההורים לבין הצוות הרפואי ובכירי המנתחים בארץ, כולל גם הרב פירר בעצמו שהגיע לבית החולים לאור נדירות המקרה. הם ישבו על המדוכה שעה ארוכה, בסיומה הוחלט מי יהיה הצוות הבכיר שינח את הפעוטה הקטנה...

בשעה 12 בצהריים התכנסה הישיבה, בראשותו של ד"ר יורם שטרן – ממחלקת אף אוזן גרון בבית החולים 'שניידר', ובסמוך לשעה 4 היא התפזרה בהחלטה כי פרופסור פלוני יערוך את הניתוח באופן מיידי. ניתנה הוראה לצוות חדר הניתוח להכין את החדר להגעת פעוטה קטנה בת כחודש וחצי – ניתוח נדיר ומורכב. אלא שאז, באורח פלא, הגיע עיכוב לא צפוי...

הרופא המומחה שנבחר להיות המנתח, קרב אל

התינוקת הזעירית שישנה בעריסתה, שב ומישש את הגידול המסוכן והמזוהר שעלה בצווארה, ונראה מבובלל ונבוך. הוא הרכיב את משקפיו ובדק שוב את הנתונים, ואז אמר: 'אינני יודע אם נוכל לערוך את הניתוח היום, משהו מזוהר קורה כאן, הגידול התקטן לפתע... יתכן שנצטרך לדחות את הניתוח למועד אחר. ומי יודע' – נשא עיניים מצפות, 'אולי בעוד כמה ימים יסתבר שבכלל אין צורך בניתוח הזה!'

ואכן, גם ביום המחרת נבדקה התינוקת בדיקה מעמיקה, והאבחנה היתה ברורה וחדה: הגידול נסוג, הולך ומתקטן, כמעט ונעלם. כעבור שלושה ימים, ביום רביעי, בהתרגשות ובשמחה שלא ניתן לתאר שמע הרב שמעון את בנו קורא אליו ושואג משמחה, כששפופרת הטלפון בקושי עומדת בסאת התרגשותו:

'זהו! השתחררנו! הרופאים אומרים שזה נעלם מעצמו! לא הותר כל זכר! התבקשנו לשוב לבית החולים לבקורת בעוד שבועיים, כי על פניו המחלה נעלמה כלא היתה, בלי ניתוח, בלי סיכון, בלי בעיה!' – שאג הבן אל תוך הטלפון, ולא ידע כיצד להכיל את התרגשותו ושמחתו, כשעיניו אביו זולגות דמעות הודיה נרגשות, והוא מיהר לשוב לציונו של רשב"י, הפעם כדי להודות...

ולא בא סיפור נפלא זה, אותו שמענו מהסב בעצמו, אלא כדי ללמדנו: לברכות יש כח רב, עוצמה אדירה שלא נוכל לתאר מרוב שהן יומיומיות ושגרתיות, אנשים עוללים לאבד תשומת לב, ולאבד במו ידיהם את המפתח הטוב ביותר לפתיחת שערי שמים, מפתח ההודאה לה' דרך הברכות, אשר פותחות את כל השערים ומעניקות חיים מאושרים.

אך מי שבחר לנצל את שעת הברכה, להתבונן היטב מה הוא הולך לומר ולכוון בה היטב, לאומרה בקול רם, להתרגש ולהתלהב בהודאה מעומק הלב לבורא עולם על כל חסדו – הוא הזוכה שבזרע עולם פותח לו שערי שמים, מעניק לו מטובו שפע ברכות וישועות. ההזדמנויות רבות כל כך, אנו אומרים ברכות לפחות מאה פעם ביום, הבה ננצל את ההזדמנויות הללו!

ככל שננצל את שעת הברכה, נאמר אותה בכוונה ובהתלהבות, נתרגש בכל מילה ונשמח שאנו זוכים להודות ולהלל – כך נזכה שהברכות שלנו יגיעו לבורא עולם, יפתחו עבורנו את שערי שמים, וישפיעו עלינו שפע של ברכות, בבריות, בנחת, בפרנסה, באושר ועושר, בחיים טובים ומלאי שמחה!

"לפני התיבה עבר הסב, הרב שמעון שהרטיט את הקהל באמירת תהלים נרגשת..."

מדריך לחיים הרב אהרן פרידמן

כפייתיות - מהי?

לכולנו יש "שיגעונות" מסוג זה או אחר, גדולים או קטנים, מזוהים יותר או פחות, שהם בעצם הרגלים שעליהם אנו מקפידים, לאו דווקא מפני שאנו סבורים שכן נכון לנהוג, אלא מפני שאנו מורגלים אליהם וקשה לנו לשנותם.

זה עשוי להיות בדברים פעוטים, כמו העדפת מקום ישיבה ספציפי ליד השולחן, הקפדה שכולם יאכלו בשקט, דווקא בפה סגור, מכיוון שרעש האכילה "מעצבן", או בסידור העוגיות על הצלחת בסדר מסוים דווקא.

יש מי שרגיש לניקיון ונוהג להרחיץ היטב במים ובסבון כל ירק שנכנס לסלסל של, ויש מי שמסתפק בשיטת שטחית של הירקות. יש עקרת בית שמקפידה להבריק מדי יום ביומו את כל פינות השיש במטבח, ואילו חברתה, אף אם יש שיירי מזון דביקים על הצלחות או על הסכו"ם, זה לא מפריע לה כל כך, ובעיניה הכלים נקיים, מאחר שהיא הדיחה אותם במים וסבון.

הבדלים מעין אלו אינם באים לידי ביטוי רק ברמת הניקיון. בכל תחומי החיים ממש עשויים להיות הבדלים גדולים בין אדם לחברו ובין משפחה לחברתה. יש מי שאוהב לקרוא או ללמוד בספרים חדשים. ויש המעדיפים דווקא את הספרים שכבר "שופשפו" ודפיהם רוככו ונעשו גמישים יותר. יש מי שחש חיבה יתירה לבגדים חדשים, ויש מי שסולד ונרתע מהם ומעדיף בגדים משומשים דווקא. נטיות אלו אינן קשורות לדברים ש"נכון" לנהוג בהם בדרך מסוימת. אלו פשוט העדפות אישיות ושיגעונות קטנים

פרשת שבוע הרב צה ויאה

פרשת בשלח

מסופר על הבעל שם טוב הקדוש שבאחת השבתות התעקב בתפילתו ולא התפלל עם הצבור אלא התפלל יחיד אחרי שכולם התפללו, לאחר מכן שאלוהו התלמידים מדוע עשה כך? ענה הרב שהיום היה בשוק אדם שכבר עשרות שנים שהוא מרוחק מאוד מבורא עולם, והיום ראה אנשים שמתארגנים לכבוד שבת מתרחצים וקונים חלות ועוד, ונכנסה בלבם רוח התעוררות עד שהחליט לרוקן את כיסו ולשמור שבת, נכנסה השבת ואותו אדם נכנס לבית הכנסת אך אינו ידע להתפלל ולא נשאר סידורים בבית הכנסת, אז הוא חיכה עד שכולם יצאו לקח סידור והתחיל להתפלל... אמר הבעל שם טוב הקדוש מרוב שתפילתו הייתה עצומה ועשתה רעש גדול בעולמות העליונים רציתי שתפילתי תעלה ביחד עם תפילתו.

בפרשתנו כתוב "ויאמינו בה" ובמשה עבדו" ופרש ר' צדוק הכהן מלובלין שכשם שצריך האדם להאמין בקב"ה כך צריך להאמין בעצמו, שהכוונה בכתוב משה עבדו היא לכלל ישראל, אם הקב"ה שולח לאדם את יכולת הביצוע לפעולה אז האדם יכול לפעול, נבין שמבחינתנו אנחנו יכולים לפעול הכל ע"י תפילה ואמונה, אסור לנו להמעיט בערכנו. לדוגמא, אדם שצריך לעלות בפעם הראשונה לבמה למסור הרצאה,

שכולנו זכאים להם.

ההבדלים האלה בין האנשים טבעיים בהחלט. הן לא ייתכן ששני אנשים יקפידו ויקלו ראש בדיוק באותם דברים ובאותה מידה, כמו שאמרו חז"ל: "כשם שאין פרצופיהן שווין זה לזה- כך אין דעתן שווה זה לזה". עם זאת, לפעמים קורה שאחד מקצין בהקפדה יתירה ומפתח הרגל הגובל בשיגעון של ממש, עד כדי שהתנהגותו נחשבת- אפילו בעיני עצמו- לא נורמלית. אם יש לנו הרגלים כאלה, רובנו מסתירים אותם מהסביבה ומשתדלים להעלימם אפילו מן הקרובים אלינו, כדי שלא יזלזלו בנו.

ועדיין, עצם השיגעונות וההקפדות שיש לאנשים אינם בעיה. לכל אחד מאתנו מותר להיות 'קצת משוגע'. הבעיה מתחילה כאשר השיגעונות נעשים עוצמתיים ומשמעותיים במידה כזו שהם גובים מחיר גבוה מדי ונעשים למטרד ולאבן נגף בחיים.

מאחר שהתחלנו בדוגמאות מתחום הניקיון, נמשיך בהן: כאשר אדם רוצה לצאת את הבית, למשל, אבל אינו מסוגל לעשות זאת לפני שהוא רוחץ את עצמו בסבון, בכל פעם מחדש, שלוש פעמים, כדי להיות "נקי", משהו בהתנהגותו בעייתית מאוד. כאשר מאן דהו רוצה ללמוד או לקרוא ספר, אבל הוא מרגיש צורך ודחף עז לנקות את השולחן פעמיים בסבון, ורק כאשר השולחן נקי ומבריק הוא 'מעז' להניח עליו את הספר, ולא די בכך אלא שהוא גם מיישר את הספר על השולחן פעם ועוד פעם, כדי לוודא שהספר אינו מונח "עקום" חלילה, ורק לאחר הכנה ממושכת זו הוא יכול להתיישב ולקרוא בספר, וגם אז הוא מקפיד שלא להזיז חלילה את הספר ממקומו תוך כדי קריאה, התנהגותו זועקת 'געוואלד!'

בעיה זו- או אם תעדיפו לכנותה 'תופעה'- נקראת בשפה המקצועית 'כפייתיות', והגדרתה: התנהגות שנכפתה על האדם כתוצאה מדחף פנימי חזק ובלתי נשלט, ולא התנהגות שבה בחר האדם מרצונו הטוב, מתוך בחירה חופשית ומשוחררת.

במאמרים הבאים ננסה לבדוק אם אפשר לצאת מזה.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

מתחילים פחדים נוראים בלבם, האם אצליח להעביר את המסר? האם השומעים יאהבו? האם אוכזר הכל? ובעצם מחשבות אלו גורמות לכישלון.

הפתרון הוא לפני כל אירוע לעדכן את עצמך במידע חשוב מאוד שאתה תצליח, והקב"ה איתך תמיד, ואתה בנו היקר, והוא אוהב אותך ורוצה בהצלחתך, ויקשיבו אונן למוצא פיך ובכך יתחזק לבך באמונה בכוחותך ובהצלחתך בס"ד, וע"י אמונתך בבורא שביכולתו לשלוח לך את כל מבוקשך ולתת לך הצלחה בכל עניין תזכה להצלחה גדולה ככתוב "ישראל ממשלותיו" שעם ישראל שולטים על הכל ויכולים לשנות הכל בתפילתם ואמונתם. וגם אם ניסנו מאות פעמים להתחיל ונכשלנו אל לנו לאבד את התקווה ואת האמונה בהצלחה כי יגיע יום ונקבל כל אחד את הישועה לה הוא מחכה, ודייקא כאשר אנו נמצאים בניסיונות רוחניים ומנסים להיכנס בשערי הקדושה, עולים ויורדים, מצליחים ונכשלים בדיוק במקום הזה עבודת ה' שלנו חביבה ביותר כדברי הוזהר הקדוש על בת של מלך שנמצאת בסעודה ומגישים לה ראשונה מהסיר את המנה במראה הטוב ביותר, אבל הבת מלך אוהבת כמו כולם את החלק התחתון של הסיר שלא נראה המנה המוצלחת ביותר אבל הטעם שלו הוא הטוב ביותר בסיר, בלילה שכולם ישינים נכנסה הבת מלך למטבח ואכלה בתענוג גדול את החלק התחתון של הסיר. הסיר הוא עם ישראל והחלק התחתון של הסיר הוא אותם שקשה להם והם מנסים שוב ושוב ולא מאבדים את אמונתם בהצלחה אע"פ שהם מצליחים ונכשלים, והבת מלך היא השכינה הקדושה שהאהבה הגדולה שלה היא דייקא לנשמות שעוברות את הניסיונות האלו, אז מה לנו להתייאש חלילה הרי ההצלחה בסוף תגיע ודווקא בניסיונות ובכישלונות אנחנו חביבים ביותר לפני הקב"ה.

הרב צה ויאה מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות נכנסו: Rabenu.com

הלכות ומנהגים הרב אשר זנוורי

בדיקת תולעים בפירות

נאמר בתורה מספר איסורים לגבי שרצים ותולעים, אדם שאוכל שרץ המים כגון טפיל שעל בשר הדג, עובר בארבעה לאוין, האוכל שרץ האדמה כגון נמלה, תולעים בפירות וכו' עובר בחמשה לאוין, והאוכל שרץ העוף כגון יתוש זבוב וכו' עובר בששה לאוין. וכתב הפרי חדש (יו"ד סימן פ"ד): החמירה תורה בזה בהרבה לאוין ומלקיות להיות שהוא איסור מצוי מאוד בפירות וירקות וקטניות ברוב מיני מאכלות, ואי אפשר להיזהר מלהיכשל בהם אם לא בזריזות גדול, ולפיכך הוצרך הכתוב לזרז ביותר ולהרבות לאוין באיסור שרץ הארץ, ומעתה כל אדם יזדרז בעצמו מלהיכשל באיסור זה וגם לדרוש ברבים חומר איסורו כי היכי דלפרשו מיניה, עכ"ל.

וכתוב בזוהר הקדוש (פ שמני) על הפסוק "כל עמל האדם לפיהו" - בגלל פיהו שלא שמרו וסימא את נפשו. וכן מובא בגמ' (יומא לא.) כתיב ונטמתם במ תנא דבי רבי ישמעאל עבירה מטמטמת לבו של האדם שנאמר (ויקרא יא) אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם ונטמתם במ, אל תקרי ונטמתם במ אלא ונטמתם במ - במאכלות אסורות, שע"י המאכלים

שאינם כשרים אוטם לבו משמוע תורה. ועיין בשו"ע יו"ד (ס פא ס"ו) גבי תינוק שינוק מגויה שע"י זה יולד בו טבע רע, וכן מצאנו במשה רבינו שלא ינק מגויה שהרי פה שעתיד לדבר עם הקב"ה. ומצאנו שאנטונינוס ינק מאמו של ר' יהודה הנשיא וע"י כן התגייר, ועל זה נאמר אנשי קודש תהיו לי.

ומכאן נלמד את החשיבות הרבה בזהירות שאדם אוכל מאכלים לפקוח עין ולבדוק שאין תולעים וחרקים וכדומה על המאכלים, גם אם אין רגילות להיות שם חרקים כי הרבה פעמים שאדם מתבונן אף במותר רואה שמוצא איזה חרק או איזה דבר מה שעף באוויר והנה הוא במאכלו, וכ"ש שאם מצוי במאכל זה בדרך כלל תולעים חייב מן התורה בבדיקה ואם יש במאכל זה מיעוט המצוי חייב מדרבנן ואם מיעוט דמיעוט המצוי מעיקר הדין פטור. ויש פירות וירקות שהאדם יצטרך להתבונן ביותר כגון תמרים לפתוח אותם ולראות שאינו מתולע בפרט בתמרים יבשים חומים או שחורים יחצה אותו לשתיים ויוציא את הגלעין ויבדוק היטב באור, אבל בתמר לח וטרי הם בחזקת נקיים ויש שאינם מצריכים אותם בבדיקה.

נבאר מקצת ירקות פירות ומזון איך

וכיצד לנהוג בבדיקה טרם האכילה:

א. ירקות עליים כגון חסה, פטרוזיליה, סלרי, שמיר, כוסברה, נענע, בצל ירוק, עירית, טימין, בזיליקום, רוזמרין, רוקט, מרווה, תרד, פקצ"יו - יש להשתמש בירקות שמגודלים בפיקוח המומחה בנושא חרקים, כמובן יש לשטוף גם את המפוקחים במים גם מטעמי חרקים שמצוי שמתים וכו', וגם מטעמי בריאות מחמת החומרים ששמים בירקות.

ב. בשבעת המינים יש כמה מהפירות שיש לבדוקם היטב כגון תמרים כנ"ל. וכן יש לבדוק את הצימוקים מכל מיני חרקים ומעופפים ולכן יש לשטוף אותם טוב לפני האכילה או להשרותם במים רותחים כי הרבה פעמים יש יתושים וכו' שנמצאים על הצימוק עצמו וגם אם אדם קונה את הצימוקים בכשרות גבוהה הדין כנ"ל, כי בדרך כלל הכשרות באה על תרומות ומעשרות טבל ושביעית וכדומה, ולאו דווקא על הבדיקה מהחרקים, וזה מצוי מאד.

ג. תאנים רבתה עליה המחלוקת אם מותר באכילה או לא וסיבת האוסרים היא כיון שהתולעים הם בדיוק בתוך הפרי וקשה מאוד להבחין בהם ולכן יש פוסקים ובראשם כף החיים לר"י סופר שכתבו לאסור ולא לאכול תאנים כלל, אבל הרבה פוסקים כתבו להתיר ולאפשר לאכול את התאנים רק יבדקם במתינות וישוב הדעת לראות שאין שום תולעים כי הרי לא נתנה התורה למלאכי השרת אלא לבני אדם, אולם אם התאנים מיובשות ומיושנות כמו סחורה שעמדה הרבה זמן וכדומה אסורים באכילה.

ד. פרי המשמש גם כן מצוי בו לפעמים תולעים וניתן לבדוקו לאור המנורה שיחזיק את המשמש בידו לאור השמש או מנורה בביתו ויראה ע"י השקיפות במשמש אם יש תולעים או ביצים.

ה. גם פיצוחים צריכים בבדיקה, ומצוינו בקשיו שלפעמים הוא נגוע ויש בתוכו תולעים וכו' ולכן צריך לפתוח את הקשיו ולבדוק בתוכו אם יש תולעים במיוחד אם הסחורה מיושנת ורואים סימני רקבון מעט מבחוץ.

ו. כל אדם יפקח עין וגם ילמד את בני ביתו בזהירות שהזהירה התורה מפני השרצים בכל המאכלים כולם, וכמו שנאמר "אמור ואמרת" להזהיר גדולים על הקטנים, וע"י שאדם שומר נפשו מכך אפילו גופו נעשה קדוש וטהור וזוכה להבין את התורה הקדושה.

להלכות נוספות של הרב אשר זנוורי
נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

התקוה לישועה

הגמרא (בבא מציעא דף פה) מספרת שרבנו הקדוש - רבי יהודה הנשיא מחבר המשנה - סבל יסורים שלש עשרה שנה ויסוריו היו קשים נוראים למאזן, ולמה באו עליו יסורים הללו? מפני מעשה שארע לו.

היה עגל שהובילוהו לשחיטה, וכנראה חש העגל בכך, וברח ממובילו לשחיטה ורץ תחת כנפי מעילו של רבנו הקדוש וגעה בבכי, וכאומר לרבי: הצילני מזה שלוקחני לשחיטה. אמר לו רבי לעגל: לך, לכך נוצרת... אמרו בשמים: הואיל ולא מרחם יבואו עליו יסורים, ע"כ הגמרא.

ושאל המשגיח רבי נתן מאיר צוק"ל, מה פשעו של רבנו הקדוש, הלא כך האמת שעגל נוצר לשחיטה כדי שיאכלוהו, וכמאמר הגמרא (בברכות י"ז ע"א): "סוף בהמה לשחיטה", ולמה נענש בענש כל כך גדול?

ובאר המשגיח: אם עגל בורח, ובא בצל כנפיו, ומבקש רחמים שתציל אותו, מדת הרחמים מחיבת שצריך לשמר אותו בצלך ולא לזרק אותו.

ומעתה נתבונן, הלא הדברים "קל וחומר", העגל הזה הלא מיעד לשחיטה, לכך נוצר מלדתו וזו תכליתו. בא הוא לחסות תחת כנפי רבנו הקדוש בתחנונים שיצילוהו משחיטה, רבנו הקדוש הרי בשר ודם הוא, רחמיו מגבילים כמו שבשר ודם מגביל, עם כל זה היה עליו להצילו, וכגון לפדותו, שכן רבנו הקדוש היה עשיר מפלג, והיה לו להבין שבמקרה כזה עליו להצילו לעגל זה משחיטה, וזו הרי דרישה מפרזת, זו הרי תביעה ממדת חסידות יתרה, ועם כל זה נענש בענש נורא - 13 שנים של יסורים נוראים וקשים, ומובא שם בגמרא שזעקותיו של רבי מיסוריו כשהיה נכנס לבית הכסא היו נשמעים למרחוק מאד, והסבה שנענש מפני שהיה לו לרחם על העגל, שכן מדת הרחמים מחיבת להציל את המתחנן ומקוה אליו ולא לזרק אותו.

ובכן נדון קל וחומר! אם כך תובע הבורא מהאדם, שירחם על המתחנן אליו ושיהיה זה עגל שנוצר לשחיטה, על אחת כמה וכמה שכן נוהג הוא - הבורא בעצמו פי כמה וכמה, שכן מדת רחמיו של הבורא הגם אין סופיים, והוא נקרא "רחום וחנון", אלו מדותיו שגלה אותם למשה רבנו כשבקש שיגלה לו ה' מדותיו ודרכיו.

והרי כל מה שצונו ה' לנהג ברחמנות זהו מפני שנאמר (דברים כח, ט): "והלכת בדרכיו" - מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה היה חנון, כך דרשו חז"ל פסוק זה לומר לנו שנלך בדרכי ה', ואם כן בודאי שאלו המה דרכיו של בורא עולם, שכן אם תבע זאת מרבנו הק' זהו מפני שאלו המה דרכי ה' עצמו כביכול.

וכל זה לגבי בהמה, על אחת כמה וכמה כשמדבר בבן אדם שמתחנן, שבודאי היה רבנו הקדוש נתבע פי כמה וכמה אם היה זה לא עגל, אלא אדם שהיה רץ אצלו ואוחז בכנפי מעילו שיצילוהו מרודפו. אם כן על אחת כמה וכמה שהקדוש ברוך הוא, כך נוהג במדותיו של רחמים להציל אדם הבא לחסות בצלו להצילו שלא להשליכו ולזרוקו מעל פניו, שכן מדת הרחמים מחיבת לרחם על אדם הרבה יותר מעל בהמה.

ומובא במדרש (ילקוט תהילים פ"ה) כעין הנזכר ה' אלקי ישועתי, אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא אין לי ישועה אלא בך ואין עיני מיחלות אלא לך, אמר הקדוש ברוך הוא הואיל וכן אני מושיעך, שנאמר ישראל נושע בה' תשועת עולמים לא תבשו ולא תכלמו עד עולמי עד עכ"ל.

רגע חושבים הרב אליהו רוזתמי

למה באים יסורים...

לכבוד ה', אין קץ לשכר! בתנאי שלא עושים בשביל כבוד או להתפאר, אזי ה' מתגמל ברבית דרבית, אם אתה זכאי לתגמול בעולם הבא, ואם לאו תתגמל בעולם הזה!

הסיבה השניה אומר רבינו בחיי שבזרע עולם משתמש ברשעים כפקדון, הוא נותן להם ממון הרבה, ובסוף הכסף יעבור לטוב לפני האלקים! קצת סבלנות ותראה איך יבוא מישהו זכאי ויקבל את הכסף. עכשיו הרשע מתעייף ועובד קשה בבנקים והמניות שלו עולות, כולו מושקע בנכסים ונדלן, יום אחד יבוא בנו שחזר בתשובה ויקח את הכל, ולפעמים הנכד או אדם אחר. וכמו שכתוב במגילת אסתר "ותשם אסתר את מרדכי על בית המן", כל מה שהמן אסף במשך חייו, לקח מרדכי כמו שכתוב "רשע יכין וצדיק ילבש"! כל מה שהרשעים אוספים, מיועד לעובדי ה'.

כך היה בכל הדורות, מצרים אספה את כל הכסף מכל העולם, וכמו שנאמר "וילקט יוסף את כל הכסף ביתה פרעה", וכל העולם חשבו שמצרים מעצמה אדירה ועשירה, אבל האמת שה' הבטיח לאברהם אבינו שבניו יצאו ברכוש גדול, וצריך שיהיה למצרים הרבה כסף לשלם, ועם ישראל קיבלו את כל הרכוש, ועשו את מצרים ריקה ועניה!

גם במלחמת העולם השניה, האמריקאים מוטטו את גרמניה הנאצית, ואחר כך הלכו ושיקמו אותה, דבר כזה לא קרה בהסטוריה, שמדינה תוקפת תשקם את הנתקפת! **היום גרמניה היא מעצמה בזכות האמריקאים**, ולמה ה' עשה זאת? כדי שהגרמנים יוכלו לשלם את הפיצויים למשפחות של ניצולי השואה, ובכסף הזה בנו את הישוב היהודי בארץ ישראל! לכן אם ראית רשע והוא עשיר גדול, אומר הקב"ה, "אל תדאג, תן לו לאסוף, ויום אחד זה יעבור לצדיק, זה יגיע לידיים טובות".

אומר שלמה המלך בקהלת "ולרשע נתן ענין לאסוף, ולכנוס לתת לטוב לפני האלקים", ה' מגרה אותו שיקנה עוד דירה ועוד נכסים, והוא קונה וכונס, והכל יעבור לאדם עם הרבה יראת שמים.

לכן אל תתבלבל ותשאל איפה הצדק, **הכל בשליטה והכל מסודר!**

הרב אליהו רוזתמי מורצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרטית שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילות עלונים 1 יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר לימוד **כל ספר האידרא רבה וזוטא**
בקברו של התנא האלוקי **ר' שמעון בר יוחאי**

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר קריאת **כל התהילים לביל שבת**

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בקמיע של **כל הזוהר הקדוש**

בוא והצטרף
לאלפי המפיצים
בכל שבוע את
העלון המפואר
"אור הפרשה"
ושמח את מתפללי בית הכנסת
שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212

